

A doni megemlékezésről egy költő szemével

Az idei év első napjaiban igen szigorú volt az időjárás. Kemény fagyok voltak nemcsak éjszaka, hanem nappal is.

Január tizenkettedikén pedig, mintegy varázsütésre, megenyhült az idő. Kora délután még a nap is előbukkant egy kicsit, és erőtlen sugarával végigpásztázta a budai vár utcáit és a Mátyás-templom csipkéit.

A templomban jobbra idősebb emberek ültek. Ünneplőbe öltözve várták a szentmise kezdetét, amit a hetvennégy esztendővel ezelőtti nagy nemzeti tragédiánk, a doni áttörés hősi halottainak emlékére mondanak.

Felharsant a katonazenekar, és ünnepélyesen bevonultak a zászlóvivők, papok, ministránsok és a tábori püspök úr, aki a szentbeszédében megemlékezett a magyar katonák hősiességéről. A hívek pedig megilletődve, csendben hallgatták a prédikációt. Ki az apjára, ki a nagyapjára, rokonára, ismerősére gondolt, akiknek sem a túlerő, sem a kegyetlen időjárás nem kegyelmezett. Azóta is ott alusszák örök álmukat valahol a Don mellett, jeltelen sírokban, és hantjaikon talán néha vadvirág virít.

A Szózat és a Boldogasszony anyánk eléneklése után az emlékezők átvonultak a Hadtörténeti Múzeum udvarára, ahol folytatódott az ünnepség.

Alkony a hómezőn

Írta: Körömi Ferenc
2017. január 24. kedd, 19:15 -

Kemény parancsszavak pattogtak az alkony kezdetén, majd a Himnusz eléneklése következett, ezután pedig szavalat hangzott el.

A vers a férjét mindörökre visszaváró feleségről, édesanyjáról szólt, akinek a családi boldogság helyett a bús özvegység jutott osztályrészül.

Ő, aki titkolta vágyát és szerelmét,

Egyszerre kitárta nekem pőre lelkét.

És én szégyenlősen néztem őt az éjben,

Ki a férjét várja álmában és ébren,

Kiről éjjelente álmodozni szokott,

Ki bekopog egyszer – Marikám, itt vagyok!

A verset ünnepi beszéd, ima és koszorúzás követte, majd felzengett egy szál trombitán a Takarodó.

Alkony a hómezőn

Írta: Körömi Ferenc
2017. január 24. kedd, 19:15 -

Közben leszállt az este, és én elgondoltam, hogy milyen alkony lehetett akkor a végtelen hómezőn, gyilkos fegyverek tüzében, amikor sokuk számára elérkezett a végső takarodó ideje. Sohasem térhettek vissza a hazájukba, a családjukhoz, gyerekükhöz, hitvesükhöz.

Mi pedig igyekszünk méltó utódaik lenni a hős katonáknak, akiknek a hómezőn örökre bealkonyodott, de az emléküket örökre megőrizzük a szívünkben.

Ez történt egy csendes januári délután a budai várban. Az emlékező pedig leteszi a tollat a kezéből és az édesapjára gondol, aki öt gyermekét árván hagyva szintén ott nyugszik a Don-kanyarban a többi hősi halottal együtt.

Nyugodjanak békében!

Budavár, 2017. január 12.

Körömi Ferenc